

чески методъ на френскитѣ материалисти. Възъ основа на различни открития и напредъка, който извършиха естественитѣ науки, медицината и техниката по-онова време, съ технитѣ разисквания и открития върху материалнитѣ процеси въ явленията на природата, се разви материалистическата философия отъ втората половина на XVIII векъ и заедно съ това почнаха да прилагатъ примитивно-материалистическо разбиране и къмъ явленията на обществения животъ. Елементарни природни закони и сили, респ. инстинкти, намираха въ формитѣ и промѣнитѣ на живота, както и въ основитѣ на човешкитѣ действия (напр. Ад. Смитъ въ областта на економиката) и на сжщото направление, т. е на съответния методъ, се дължи въ значителна степенъ и тъй нареч. школа на „естественото право“ въ юриспруденцията, основана отъ Хуго Гроциусъ, по-широко развита въ социологията отъ Хобсъ, Пуфендорфъ, Томазиусъ, Алтузиусъ и др. Атавистическия остатъкъ на този примитивно-материалистиченъ методъ представя още тъй нареч. органологическа школа въ социологията (Шефле, Лилиенфелдъ, Блунчли) въ средата на XIX в., която разглеждаше човешкото общество като сложенъ организъмъ, съ различни органи, съ естествена иерархия, функции и взаимодействие между тяхъ, школа, която търсила дори елементарни физиологични закони въ живота и развитието на обществения организъмъ.

Еволюцията на философската мисълъ следъ Канта въ лицето на Фихте, Шелинга, Хердера и Хегеля се развиваше необходимо въ посоката на идеализма, при младенческото състояние на науката за мирозданието и за обществото, и крайния идеалистъ Хегелъ бѣше, който даде най-сетне една пълна и завършена система на идеалистичната философия върху битието (света), човека и човешкото общество, съ изработването *диалектическия методъ* на мисленето, респ. съ изнама̀рването *диалектическия принципъ* въ еволюцията на битието и на човешкото общество, — пакъ възъ основа на известни открития въ еволюцията и промѣнитѣ на естественитѣ явления. Обаче, по нататъшното развитие на отдѣлнитѣ социални науки и особено напредъка въ познанията върху *историята* на човешкото общество, сир. въ познанията за миналитѣ и отживели вече форми на обществения животъ, откриха перспективитѣ и туриха основи за построяването на единъ новъ методъ *историко-материалистическия*, представлящъ едно по нататъшно комбинирано развитие на класическо—материалистическия методъ отъ края на XVIII в. и на идеалистическия (Хегелъ) отъ началото на